

(14) *Вие, които не знаете, какво ще се случи утре.* Показва суетността на нашия живот и ни укорява за това, че целия го прекарваме в суета, че трудът ни отива за привременно зло. Същото казва и Давид: *човек ходи като привидение; напразно се лута* (Пс. 38:7), тоест суети се над онова, което не съществува и се явява призрачно (защото това внушава думата привидение), или над това, което е несамостоятелно, но представлява нещо като подобие и изображение на истински процъфтяващия живот.

(14–15) *Защото вашият живот какво е? Пàра, която се явява за малко време, па изчезва. Вместо да казвате: „ако ще Господ и бъдем живи, ще направим това или онова“.* Пàрата е мрачно вещество, пораздено от силната горещина и влажност и имащо най-кратко битие; защото поради крайната си тънкост скоро изчезва от досега с окръжаващото, като се просмуква в него и се разлага, както малка част влага във водата. Ето на какво е уподобил апостолът нашия живот, и то доста удачно. Прекъснал речта си с това сравнение, той пак се връща към нея и продължава. Ето как се свързва тя: сега чуйте вие, които казвате: днес или утре ще идем в еди-кой си град и ще живеем там една година, ще търгуваме и ще получим печалба; докато би трябвало да казвате така: ако на Господ е угодно и бъдем живи, ще направим това или онова.

(16) *Сега в своята надутост се хвалите: всяка такава хвалба е лукава.* Прекъсвайки речта си с пример, с който е искал по-изразително да покаже суетността на светските грижи, произтичаща от гордостта, апостолът после добавя пропуснатото. Ходът на речта му е такъв: по своята надменност вие се превъзнасяте. И кои? Вие, които не знаете какво ще се случи утре. Защото какво е вашият живот? И така нататък. С думите: „каково е вашият живот?“ той си проправя път за това тънко предписание, после добавя и самото наставление, като го прави съвсем уместно. *Сега в своята надутост се хвалите.* Гордият и гордостта се занимават с неистински неща. Затова и гордият се нарича ἄλαζων, тоест живеещ в заблуда или прелест. Всяко такава тщеславие е зло.

(17) *И тъй, грях ономува, който знае да прави добро, а не прави.* Отново отваря дума за суетната надменност, която обикновено се ражда от гордостта и като че в заключение на речта си казва, че тщеславието е зло. Ако пък то е зло, без съмнение произлиза от лукавия. Но онези, които чрез светото кръщение са се поверили на Господа, не бива да приемат посятото от лукавия. Добавя и следното: грях на този, който знае да прави добро, а не прави. Отново вразумява лъжеучителите, за да не смеят да учат на това, което сами не са вършили. Защото е казано, че блажен е не оня, който поучи, а който изпълни и поучи (Мат. 5:19). Затова и самият Богочовек отначало започнал да върши, а после да учи (Деян. 1:1) Такава мисъл, според мен, има и в думите: *който се хвали, с Господа да се хвали* (1 Кор. 1:31), тоест подобно на Господа, като има в Него учител и пример. И когато Давид казва: *С Господа ще се хвали душата ми* (Пс. 33:3), казва не друго, а: бих желал да се хваля с това, че ходя в Господните заповеди.